

Sygn. akt I ACa 904/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska (spr.) SSA Jerzy Bess
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko G. Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 24 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII GC 28/14

oddala apelację.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 października 2014 r.

Powód D. K. domagał się zasądzenia w postępowaniu nakazowym od pozwanego G. Ł., w ramach poszukiwania zwrotnego, kwoty 300.000 zł, tytułem zobowiązania z indosu weksla in blanco wystawionego przez M. K. (1) i R. T., którzy nie wykupili weksla.

W zarzutach do wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym pozwany podniósł zarzut nieuzasadnionego i bezpodstawnego wypełnienia przez powoda weksla na kwotę nie odpowiadającą rzeczywistemu zadłużeniu jakie pozostało w związku z deklaracją wekslową, gdyż między stronami nie istniało nigdy takie zobowiązanie.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy utrzymał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 stycznia 2014r. Sądu Okręgowego w Kielcach Wydział VII Gospodarczy sygn. akt

VII GNC 3/14 w mocy w części co do kwoty 9.000,00zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 3 stycznia 2014r. do dnia zapłaty, w pozostałej części zaskarżony nakaz zapłaty uchylił i oddalił powództwo w tej części, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10.583,49zł tytułem kosztów procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 25 maja 2002 r. H. Ł. niebędący stroną postępowania - ojciec pozwanego, G. Ł. zawarł z M. K. (1) i R. T. umowę pożyczki na kwotę 35.000 zł wraz z odsetkami w wysokości 25.000 zł. Należność ta w łącznej kwocie 60.000 zł miała zostać zwrócona H. Ł. do dnia 31 maja 2003 r. Tytułem zabezpieczenia tego roszczenia pożyczkobiorcy wystawili weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, która upoważniała H. Ł. do uzupełnienia tegoż weksla na sumę odpowiadającą kwocie 60.000 zł w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorców warunków umowy pożyczki. Ponadto, wystawcy weksla zastrzegli w deklaracji wekslowej, iż obejmuje ona weksel wystawiony na rzecz H. Ł. w dniu 25 maja 2002 r. do sumy wekslowej nieprzekraczającej 100.000 zł. Zobowiązanie z tytułu pożyczki nie zostało zaspokojone przez pożyczkobiorców w wyznaczonym umową terminie. Wystawcy weksla dokonali spłaty części zadłużenia w kwocie 51.000 zł, co potwierdzają załączone przez pozwanego do zarzutów pokwitowania odbioru gotówki z dnia 18 sierpnia 2004 r. na kwotę 9.000 zł, z dnia 11 listopada 2005 r. na kwotę 9.000 zł, z dnia 22 sierpnia 2008 r. na kwotę 7.000 zł, z dnia 12 kwietnia 2007 r. na kwotę 12.000 zł, z dnia 21 kwietnia 2010 r. na kwotę 9.000 zł, z dnia 10 stycznia 2014 r. na kwotę 5.000 zł. W związku z powyższym nieuregulowana część zobowiązania pożyczkobiorców opiewała na kwotę 9.000 zł, dlatego też H. Ł. przekazał swojemu synowi G. Ł., weksel in blanco celem dochodzenia pozostałej części zobowiązania, czyniąc go tym samym remitentem weksla. Wobec dalszego istnienia zobowiązania M. K. (1) i R. T. w kwocie 9.000 zł, pozwany dokonał w dniu 15 listopada 2013 r. indosu, stając się indosantem weksla, na rzecz powoda D. K., przekazując mu weksel celem odzyskania tejże kwoty, poprzez ustne ustalenie stron w tym zakresie. Powód wypełnił otrzymany od pozwanego weksel na kwotę 300.000 zł powołując się na zabezpieczenie świadczenia pieniężnego wobec pozwanego. Powód wezwał wystawców weksla do jego wykupienia pismami z dnia 11 grudnia 2013 r. zarówno wobec R. T. jak i M. K. (1), jednakże wobec braku zapłaty w wyznaczonym terminie, podjął zwrotne poszukiwanie wobec indosanta - pozwanego, kierując do niego wezwanie do wykupienia weksla z dnia 19 grudnia 2013 r., wobec braku wykupienia weksla przez indosanta – pozwanego skierował sprawę na drogę postępowania sądowego.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy oparł się na dowodach z: weksla opiewającego na kwotę 300.000 zł z dnia 11 grudnia 2013 r., odpisu z Centralnej Ewidencji i Informacji o działalności Gospodarczej pozwanego, wezwania do wykupienia weksla dla G. Ł. z dnia 19 grudnia 2013 r. razem z potwierdzeniem nadania przesyłki poleconej, wezwania do wykupienia weksla dla R. T. z dnia 11 grudnia 2013 r. razem z potwierdzeniem nadania listu poleconego, wezwania do wykupienia weksla dla M. K. (1) z dnia 11 grudnia 2013 r. razem z potwierdzeniem nadania listu poleconego, upoważnienia z dnia 3 grudnia 2013 r. dla Kancelarii Prawnej (...) celem dokonywania czynności związanych z rozliczeniem finansowym powoda, nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VII GNC 3/14, z dnia 14 stycznia 2014 r., deklaracji wekslowej z dnia 25 maja 2002 r., sześciu pokwitowań odbioru gotówki podpisanych przez G. Ł. w związku ze spłatą pożyczki z dnia 25 maja 2002 r. odpowiednio z dnia 18 sierpnia 2004 r., 11 listopada 2005 r., 22 sierpnia 2008 r., 12 kwietnia 2007 r., 21 kwietnia 2010 r., 19 stycznia 2011 r., zeznań świadków: H. Ł., M. K. (1) oraz R. T.. Powyższy stan faktyczny doprowadził Sąd Okręgowy do przekonania, że powództwo jest zasadne w części co do kwoty 9.000 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13% od dnia 3 stycznia 2014 r. i w tej części podlegało uwzględnieniu. W pozostałej części jako nieudowodnione powództwo należało oddalić.

Sąd Okręgowy wskazał jako bezsporną kwestię, iż wystawcami przedmiotowego weksla byli M. K. (1) i R. T. oraz okoliczność pożyczki udzielonej przez H. Ł. – ojca pozwanego wystawcom weksla, co potwierdzają zgodne zeznania zarówno M. K. (1), R. T. jak i samego H. Ł., jak również fakt indosu weksla na rzecz powoda przez pozwanego oraz że zobowiązanie pozostałe do spłacenia wynosiło 9.000 zł. Za istotę sporu Sąd uznał natomiast ustalenie wysokości sumy jaka została wpisana do weksla in blanco, a także zakres upoważnienia (porozumienia stron procesu) do wypełnienia indosowanego weksla przez powoda. Sąd wskazał, że z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla lub akceptantem, a osobą, której ten

weksel zostaje wręczony określając sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla lub akceptantem, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Przeniesienie weksla in blanco może nastąpić przez proste wręczenie, przez indos, zarówno przed uzupełnieniem weksla, jak i po jego uzupełnieniu, jeżeli wystawca weksla nie zakazał jego indosowania lub przez umowę przelewu wierzytelności. Weksel powinien być przenoszony łącznie z deklaracją, a nabywca weksla, który go uzupełnia, powinien zrobić to zgodnie z treścią deklaracji. Ma on bowiem tylko takie same prawa, jakie miała osoba zbywająca weksel. Dopuszczalny jest obrót weksla in blanco, zaopatrzonego w indos z zastosowaniem art. 10 prawa wekslowego. Wówczas to istotną rolę spełnia upoważnienie do wypełnienia weksla w zakresie oznaczonym przez wydającego. Przyjmuje się bowiem, że zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła nie powstaje w razie wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem. Upoważnienie (porozumienie) takie może również obejmować zastrzeżenie, iż wierzyciel nie będzie czynił użytku z weksla w ustalonym zakresie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 r., sygn. V CKN 1511/00, LEX nr 56050).

Sąd pierwszej instancji podał, że w niniejszym postępowaniu weksel indosowany na powoda przez pozwanego zawiera deklarację wekslową podpisaną przez M. K. (1) i R. T. do sumy wekslowej nieprzekraczającej 100.000 zł. Pozwany wypełnił go niezasadnie kwotą 300.000 zł wzywając do jego wykupienia zarówno wystawców weksla jak i indosanta, powołując się na „niezaspokojone roszczenie pieniężne przez pozwanego”, którego powód w toku procesu nie udowodnił. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.p.c.) Ponadto, zgodnie z zeznaniami wystawców weksla zarówno M. K. (2) jak i R. T. nie otrzymali od powoda wezwania do wykupienia weksla, a składając deklarację wekslową nie wyrażali zgody na jego dalsze indosowanie.

Według Sądu Okręgowego, zgodnie z przyjętym orzecznictwem indos nie odrywa wierzytelności inkorporowanej w wekslu od stosunku podstawowego stanowiącego sprawczą przyczynę jej powstania bowiem powstała w taki sposób wierzytelność wekslowa jest od początku oderwana, a więc niezależna od tego stosunku podstawowego i obejmuje w trakcie obiegu weksla coraz to nowe osoby (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., sygn. III CKN 909/00, LEX nr 78868). Sąd podkreślił, iż pozwany czyniąc indos weksla na rzecz powoda upoważnił go ustnie, co znalazło potwierdzenie w toku procesu i zeznaniach świadków, jedynie do wypełnienia go na kwotę 9.000, gdyż taka część zobowiązania wynikająca z deklaracji wekslowej, mającej związek bezpośredni z wekslem in blanco, pozostała do uregulowania. Z tych powodów Sąd Okręgowy utrzymał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w mocy w części co do kwoty 9.000 zł wraz z odsetkami od tej kwoty od dnia 3 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, w pozostałej części zaskarżony nakaz zapłaty uchylił i oddalił powództwo w tej części, na podstawie art. 496 k.p.c. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i §2 k.c. O kosztach procesu stosownie do rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. w związku z § 6 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 490) i art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.), art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. w kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód D. K. zaskarżając go w części uchylającej nakaz zapłaty i oddalający powództwo co do kwoty 291.000,00 zł. Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1) naruszenie art. 129 § 2 k.p.c. w związku z art. 128 § 1 k.p.c. przez:

-dopuszczenie i oparcie się przez Sąd na przedstawionych przez pozwanego nie poświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopiach deklaracji wekslowej i oświadczeń wpłat, które to zgodnie z Kodeksem Postępowania Cywilnego nie stanowią dokumentów a tym samym nie mogą stanowić dowodu;

- przyjęcie, że pozwany uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 128 § 1 k.p.c. podczas gdy pozwany posługiwał się kserokopiami nie poświadczonymi ani przez stronę ani przez notariusza

2) naruszenie art. 271 § 1 k.p.c w związku z art. 93 k.p.c przez:

-pozbawienie strony powodowej możliwości zadawania pytań świadkom co stanowi uchybienie procesowe mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, podczas gdy przepisy przyznają stronie prawo aktywnego uczestnictwa w czynnościach procesowych.

3) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c przez:

- oparcie się przez Sąd na kserokopiach nie stanowiących dowodu a co za ty idzie naruszenie reguł przeprowadzania postępowania dowodowego

-brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego przejawiający się w pominięciu dowodu z zeznań powoda, uniemożliwienie mu wypowiedzenia się, a jednocześnie danie wiary wyłącznie stronie pozwanej i jej świadkom.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę wyroku poprzez utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z dnia 14 stycznia 2014r. także co do kwoty 291.000,00 zł., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto powód wnosił o zawieszenie niniejszego postępowania do momentu zakończenia postępowania karnego wszczętego z wniosku powoda na podstawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda pozbawiona jest uzasadnionych podstaw.

Należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, wyrażając ocenę która nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego i nie wykazuje błędów natury faktycznej. Ocena ta odpowiada wymogom określonym w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którymi sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dn. 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5–6, poz. 21; wyr. SN z dn. 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; post. SN z dn. 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266 post. SN z dn. 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267). W szczególności nie jest uzasadniony zarzut braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego przejawiający się w pominięciu dowodu z zeznań powoda, uniemożliwienie mu wypowiedzenia się, a jednocześnie danie wiary wyłącznie stronie pozwanej i jej świadkom. Należy zwrócić uwagę, że kodeks postępowania cywilnego nie zna dowodu z przesłuchania powoda bądź pozwanego, przewidując dowód z przesłuchania stron, który jest dowodem subsydiarnym, dobrowolnym, dwustronnym oraz symetrycznym. Jednakże ani w pozwie ani też w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2014 r., stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanego do nakazu zapłaty (karta 75), powód nie składał wniosku o przesłuchanie stron, a na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2014 r. (karta 85), na której zostali przesłuchani wnioskowani przez pozwanego świadkowie, po oddaleniu przez Sąd wniosku pełnomocnika powoda o dopuszczeniu dowodów z dokumentów, pełnomocnicy obu stron oświadczyli, że innych wniosków nie zgłaszają. Zatem zarzut o pominięciu dowodu z zeznań powoda i uniemożliwieniu mu wypowiedzenia się jest całkowicie chybiony.

Odnośnie zarzutu oparcia się przez Sąd na kserokopiach nie stanowiących dowodu a co za ty idzie naruszenie reguł przeprowadzania postępowania dowodowego określonych w art. 128 i 129 k.p.c. należy zauważyć, że art. 129 § 1 k.p.c. zmierza jedynie do zapewnienia przeciwnikowi strony, która powołała się na dowód z dokumentu, zapoznanie się z oryginałem tego dokumentu jeszcze przed rozprawą. Odnosi się do dokumentu będącego w posiadaniu strony, która się na niego powołuje w swoim piśmie procesowym. Obowiązek spełnienia tego żądania powstaje w chwili, gdy strona ta dowiedziała się o tym żądaniu. Jeżeli strona przeciwna nie wystąpi z żądaniem przedstawienia dokumentów

zgłoszonych w pozwie (lub innym piśmie procesowym) jako środki dowodowe, to nie powstał obowiązek procesowy ich przedłożenia i należy przyjąć, że twierdzenia w nim zawarte są bezsporne. Stosownie do art. 129 § 2 k.p.c., zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c. takie poświadczenie nadaje mu charakter dokumentu urzędowego. Oznacza to, że poświadczony przez pełnomocnika odpis dokumentu ma charakter dokumentu urzędowego w tym znaczeniu, że potwierdza się w nim z mocą dokumentu urzędowego istnienie dokumentu „źródłowego” o treści takiej samej jak odpis. Nastąpiło zatem zrównanie oryginału z jego odpisami, stosownie uwierzytelnionymi. Zwykła odbitka ksero (to jest odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że pozwany, działający bez profesjonalnego pełnomocnika, już w zarzutach do nakazu zapłaty powołał się na dowody z dokumentów w postaci deklaracji wekslowej z dnia 25 maja 2002 r. oraz pokwitowań od pożyczkobiorców, jednocześnie wskazując, że dołącza ich kserokopie. Pomimo tego powód ani w piśmie procesowym ani też na rozprawie nie zakwestionował treści czy też podpisów zamieszczonych na tych dokumentach i nie zażądał przedłożenia oryginałów, któremu to żądaniu pozwany mógłby zadośćuczynić przedstawiając poświadczony w sposób wyżej przedstawiony odpisy. Należy też zwrócić uwagę, iż Sąd okazywał znajdujące się w aktach kserokopie dokumentów zeznającym świadkom, przeciwko czemu ani powód ani jego profesjonalny pełnomocnik nie zgłosili żadnych zastrzeżeń po wydaniu przez Sąd postanowienia dowodowego, którym dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Tymczasem przepis artykuł 162 k.p.c. przewiduje prekluzję zarzutów dotyczących niektórych naruszeń prawa procesowego. Z jego treści wynika, że skutkiem niepodniesienia przez stronę zarzutu naruszenia przepisów postępowania w sposób określony w tym przepisie jest bezpowrotna utrata tego zarzutu w dalszym toku postępowania (i w środkach zaskarżenia lub środkach odwoławczych), nawet jeżeli uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, chyba że chodzi o przepisy prawa procesowego, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie, zatem zarzuty apelującego w tym zakresie nie mogą zostać uwzględnione.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że swoje ustalenia Sąd pierwszej instancji oparł nie tylko na przedstawionych przez pozwanego kserokopiiach dokumentów, ale przede wszystkim na dowodach z zeznań świadków, którzy dodatkowo do okazywanych im kserokopii się odnosili, potwierdzając ich treść, jak też zamieszczone na nich ich podpisy (zeznania świadka H. Ł., M. K. (1), R. T. – karta 85-89). Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, by przedłożenie przez pozwanego niepoświadczonych kserokopii dokumentów wywarło wpływ na wynik sprawy.

Nie sposób także uznać by na wynik sprawy miało wpływ pozbawienie powoda możliwości zadawania pytań świadkom w sytuacji, gdy pytania te zadawał jego pełnomocnik. Wprawdzie w orzecznictwie dominuje teza, w świetle której strona, mimo że jest reprezentowana przez pełnomocnika, ma prawo osobiście uczestniczyć w posiedzeniu, na którym przeprowadza się dowód z przesłuchania świadka, jednakże występują i stanowiska odmienne. W wyroku z dnia 24 marca 1975 r., I PR 28/75, (OSNCP 1976, nr 1, poz. 14) Sąd Najwyższy stwierdził, że „Nie stanowi uchybienia procesowego przesłuchanie na rozprawie świadków pod nieobecność strony, która zgłosiła ten dowód, jeżeli jest ona reprezentowana przez obecnego na rozprawie pełnomocnika. Pełnomocnictwo procesowe bowiem obejmuje z mocy samego prawa umocowanie do wszystkich czynności łączących się z prowadzeniem sprawy (art. 91 pkt 1 k.p.c.)”. Zadawanie świadkowi pytań przez strony ma służyć uzupełnieniu takiego zeznania, uzyskaniu jego logicznej spójności. (Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 sierpnia 1996 r., II CRN 72/96, OSNC 1997, nr 2, poz. 21). Zatem nawet gdyby przyjąć, że uchybieniem było ograniczenie przez Sąd możliwości zadawania pytań świadkom przez samą stronę, winna ona wykazać, że uchybienie to miało wpływ na wynik sprawy. Tymczasem apelujący w ogóle tej kwestii nie poruszył, nie wskazał też w jakim zakresie jego pytania doprowadziłyby do odmiennych ustaleń i ocen, niż dokonane przez Sąd pierwszej instancji.

Reasumując, Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także uchybień przepisom prawa materialnego, których apelujący nie zarzuca ale które Sąd odwoławczy winien wziąć pod uwagę z urzędu. Roszczenie powoda oparte jest na przepisie art. 43 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, który umożliwia dochodzenie roszczeń przeciwko poręczycielom, wystawcy weksla trasowanego, indosantom oraz innym dłużnikom wekslowym, gdy wystawcy weksla własnego lub akceptanta odmówią zapłaty weksla. Przysługujące posiadaczowi weksla prawo żądania zapłaty od poprzedniego indosanta, wystawcy weksla trasowanego lub innego dłużnika wekslowego jest to zwrotne poszukiwanie, a osoby te są zwrotnymi dłużnikami wekslowymi. Na podstawie art. 15 Prawa wekslowego przez podpisanie się na wekslu indosant staje się dłużnikiem wekslowym odpowiedzialnym z mocy prawa za przyjęcie i za zapłatę weksla. Jego odpowiedzialność wobec posiadacza weksla jest solidarna (art. 47 Pr. wekslowego). Zatem pozwany jako indosant weksla, ponowi odpowiedzialność za wierzytelność wekslową. Jednakże, jak wynika z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, przedmiotem indosusu był weksel in blanco, który został wypełniony na kwotę 300.00 zł przez powoda. Weksel in blanco składany jest zazwyczaj na zabezpieczenie wierzytelności lub na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości z tytułu szkód i strat, jakie może spowodować wystawca weksla. Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla lub akceptantem, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla lub akceptantem, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. Art. 10 Prawa wekslowego nie wymaga żadnej szczególnej formy takiego porozumienia wekslowego. Może być więc ono zarówno pisemne, jak i ustne, może zostać osiągnięte w sposób wyraźny lub dorozumiany. Weksel in blanco powinien być wypełniony zgodnie z porozumieniem zawartym między podpisanym na wekslu, a osobą, której weksel ten wręczono. Porozumienie ma więc bardzo istotne znaczenie, gdyż osobie podpisanej na wekslu przysługuje zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem, bez żadnych ograniczeń. (wyrok SN z dn. 26.01.2001 r. II CKN 25/00 – OSNC 2001/7-8/117). Zarzut wypełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem może być skuteczny wobec osoby, która otrzymała weksel bezpośrednio od wystawcy i uzupełniła go albo nabyła weksel in blanco niewypełniony (orzeczenie SN z dnia 11-25 czerwca 1931 r., I C 606/31, OSP 1932, poz. 445). Należy także przytoczyć wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2012 r., sygn. I CSK 90/12 (lex nr 1250551) pogląd, według którego jeśli „weksel niezpełny w chwili jego wystawienia (weksel in blanco) zostanie indosowany przed jego uzupełnieniem, indos wywiera jedynie skutki przelewu, co z kolei prowadzi do wniosku, że przeciwko nabywcy weksla można podnosić zarzuty dotyczące nie tylko z zobowiązania wekslowego, ale także zarzuty związane ze stosunkiem prawnym, w ramach którego weksel in blanco został wystawiony i wręczony, w szczególności zarzutu uzupełnienia weksla in blanco niezgodnie z zawartym porozumieniem wekslowym. Pogląd ten opiera się na dominującym zapatrywaniu, że weksel in blanco z założenia nie jest przeznaczony do obiegu na zasadach prawa wekslowego i jego nabywca musi liczyć się nie tylko z treścią nabywanego weksla, ale także z treścią uprzednio udzielonego przez wystawcę upoważnienia do uzupełnienia weksla” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06, OSNC 2007/6/93, oraz orzeczenia w nim powołane; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 r., I CSK 387/10, M.Pr.Bank. 2012/1/11-16).

Ciężar dowodu zawarcia umowy regulującej sposób wypełnienia weksla oraz wypełnienia weksla niezgodnie z umową ciąży na wekslowo zobowiązanym (orzeczenia SN: z dnia 24 lutego 1928 r., I C 2161/27, Zb. Orz. SN 1928, poz. 407). Pozwany z tego obowiązku się wywiązał, co wynika z niepodważonych ustaleń Sądu pierwszej instancji.

Z tych względów apelacja, jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku powoda o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do momentu zakończenia postępowania karnego wszczętego z wniosku powoda na podstawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. związane jest z unormowaniem art. 11, przewidującym związanie sądu w postępowaniu cywilnym ustaleniami prawomocnego wyroku karnego skazującego co do popełnienia przestępstwa. Jednakże zawieszenie postępowania w oczekiwaniu na wydanie wyroku karnego powinno wchodzić w grę wyjątkowo. W orzecznictwie utrwalił się pogląd, że zawieszenie postępowania wchodzi w grę tylko wtedy, gdy sąd w świetle zgromadzonego materiału procesowego nie znajduje podstaw do uwzględnienia

powództwa, a jednocześnie nie można wykluczyć, że postępowanie karne zakończy się wyrokiem skazującym, którego ustaleniami sąd w postępowaniu cywilnym byłby związany na podstawie art. 11 k.p.c. (tak orzeczenie SN z dnia 5 listopada 1968 r., I PZ 60/68, OSN 1969, nr 6, poz. 117; zob. też orzeczenia SN: z dnia 8 marca 1974 r., II CZ 25/74, niepubl.; z dnia 30 sierpnia 1983 r., IV PZ 34/83, OSPiKA 1985, z. 4, poz. 70, z glosą R. Szarka; z dnia 5 marca 1999 r., I PKN 610/98, OSNAP 2000, nr 9, poz. 350). Możliwość wpływu czynu na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej zachodzi wówczas, gdy będzie mógł sam stanowić podstawę odpowiedzialności (będzie podstawą stosunku prawnego) albo będzie wpływać bezpośrednio na ustalenie rozstrzyganego stosunku prawnego.

W niniejszej sprawie żadna z wymienionych przesłanek nie wchodzi w rachubę.